

סיפורו האישי של אנצו צלחתי

גאת
דני רבס

הוצאתי את הראש מהמים. ראיתי המון אנשים עומדים על המזח וצועקים "דני! דני!" לא היה לי מושג באיזה מקום הגעתי. שאלתי את האיש הקרוב ביותר אלי: "איזה מקום אני?" הוא צחק ואמר: "ראשון". בהתחלה היה קשה לי להאמין, אבל לאט לאט אני מתרגל אל הרעיון שהגעתי ראי שון בצליחת הכנרת הבינלאומית. אני, דני רבס, מקיבוץ קטן בן 200 חברים, השגתי את כל בעלי השמות המפורסמים.

רבס

★ ★ ★

דקירות באזניים

לחשוב ברצינות על צליחת הכנרת התחלתי לי מעשה רק ביום הראשון של השבוע שעבר.

אני מתאמן כל יום קרוב לשלוש שעות. ביום הראשון התחלתי להתאמן במי ים. ביום השני ארוכים. שחיתי 40 פעם מאה מטרים. בקצב קבוע, מבלי לשים לב לזמן. יומיים לפני הצליחה שחיתי 4 קילומטר צרוף בכריכה.

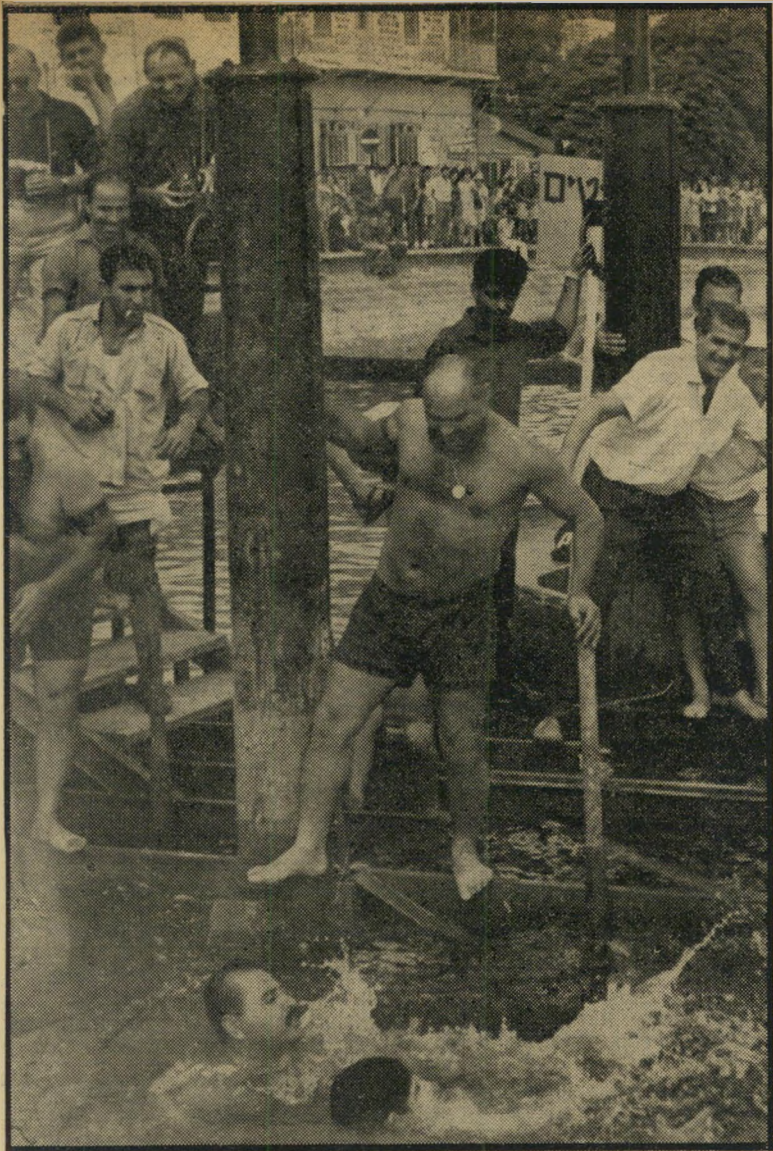
את האיומן הזה עשינו יחד, כל שחיני גוש זבולון. בכריכה הקבועה שלנו בכפר המכבי בין השחינים היה גם משה גרטל. הוא יצא מן המים אחרי קילומטר אחד, ואמר שהוא לא יכול להמשיך לשחות, כי יש לו דקירות באזניים. המאמן שלנו, יוסף טלקי, לא חשב הרבה ואמר לו שהוא לא ישהה בכנרת. בסוף התברר לי שזה היה די לטובתי, כי לולא העזרה של גרטל אני לא יודע אם הייתי זוכה במקום הראשון.

ביום רביעי הגענו לעין גב. בלילה לא הצלחתי להרדם. אמנם צלחתי כבר את הכנרת בשנה שעברה, אבל בכל זאת התרגשתי. פגשנו בעין גב ארבעה שחינים מ"חולצת" לא הכרנו אותם. והעיתונים כתבו שיש להם סיכויים לנצח. חוץ מזה אני מכיר את כל החברים שלי והמחשבות עליהם בחדאי שלא עזרו לי להרדם.

בבדיקות הרפואיות, שעברנו לפני הצליחה, פגשתי את שחיין שמוני קרלו בונטי. הוא נראה אטלס, וסיפר שהוא מסוגל לשחות מרחקים עצומים. גם שחיין מהוגי גריה סיפר ששחה בדנובה למרחק של 220 קילומטר, בלי הפסקה.

עכשיו אחרי הצליחה, נראה לי שהכנרת פשוט לא היתה בשביל השחינים מהוגי. הם צולחים — לא שחינים כמינו. הם רגילים לשחות ימים שלמים. עבודת המרחק של עשרה קילומטר הוא פשוט קטן מדי. בשביל סוג כזה של שחיה צריך גם אופי מיוחד. לא כל אחד מסוגל להיות בודד לחלוטין במשך יום שלם, ועוד במים.

את הצליחה התחלנו בשמונה בבוקר. טלקי אמר לי לשחות בקצב מהיר. את ארבע מאות המטרים הראשונים הוא אמר לי לעשות בזמן של 4:55 דקות. זמן ש נחשב לטוב. כשעמדנו בשורה, לפני ההתחלה, אמר השחיין אברהם ("בנוש") מלמד שאני אני או גרשון שפע מועמדים לניצחון. אני דווקא חשבתי שבנוש הוא המועמד. בהתחלה עמדתי עליד עמוד, ששמו ב

רבס (למטה באמצע) ומעריציו בנקודת הסיום הכל היה עולמי

מיום כדי להראות לנו איפה לעמוד. כש נתנו את אות הנינוק נתתי לעצמי דחיפה מהעמוד. מה יש? כל שניה חשובה, ואני התאמצתי להתחיל טוב כבר מההתחלה.

★ ★ ★

דפיקות בלב

לכל שחיין היתה סירה צמודה, עם מלווים שהראו לו את הדרך. אותי ליוו משה גרטל, הצלם הטברניני בכור ("ביקו") ששון ואחיו. הפעם נתנו לי את המלווים הכי טובים. בצליחה הקודמת של הכנרת, לפני שנה, לא היה לי מול כזה, ובגלל המלווים עשיתי טיול שלם בכנרת עד שהגעתי לטבריה. הפעם הובילו אותי ה מלחים בדרך הנכונה.

התחלתי בקצב מהיר, והשבתי להמשיך בקצב כזה כל זמן שאוכל. הסירה עם ה מלווים נסעה בצד שמאל שלי. ראיתי את הראש רק לצד שמאל, כך שמשך כל הצליחה לא ראיתי אף אחד. הסתכלתי כל הזמן רק על דופן סירה, ורק לפי הצעקות של גרטל ידעתי, פחות או יותר, איפה אני. לכל שחיין יש שיטה משלו. יש כאלה שאוהבים לראות את המתחרים שלהם, ועל ידי זה הם מקבלים מרק ושוחים מהר יותר. אני בדיוק להפך, אני לא טובל לראות את האחרים. מספיק שאני רואה אותם כל היום. המלחים שלי חשבו שאני מטייל ולא שוחה. כל הזמן הם צעקו לי "דני, דני, יותר מהר!" במיוחד עורר אותי ביקו. הייתי יודע אם אני עובר שחיין אחר רק לפי הצעקות שלהם. הם עמדו וצעקו כמו משוגעים. אני מאוד מתרגש כאשר אני עובר שחיין אחר. לי ממש דפיקות-לב. סוף-סוף זה לא דבר קטן.

בקיילומטרים הראשונים ראיתי כמה פעמים

מאחורי את דני שטרן מעריציהם. זה עיבן אותי מאוד. שחיין ששוחה מאחורי תמיד מעביר אותי, כי אף פעם אי אפשר לדעת מה הוא עומד לעשות. תמיד אני מפתח שהוא יעבור אותי. הפעם זה עיבן אותי במיוחד. סוף סוף מי זה דני שטרן, שיצבר אותי. הוא שחיין בן 16, ואף אחד לא מכיר אותו. בסוף השתחררתי ממנו, ובסיום סיפרו לי שהוא הגיע רביעי.

לבנוש מלמד היה פגנט מקורי. בסירה שליוותה אותו היה אחיו, עם לוח גדול וגיר, בנוש היה מוציא את הראש מהמים, קורא, ויודע מה צריך לעשות. כל חמש דקות שהיו עוברות היו מסמנים לו. אחרי כך הוא סיפר לי שהכתובת שהופיע הכי הרבה פעמים על הלוח היתה: רבס לפניך!

★ ★ ★

כאב כתפיים

בפר שחייה, אפילו של 1500 מטר, יש לי משברים פסיכולוגיים: אני מתחיל לחשוב מה אני צריך את זה, ואולי כדאי לי להפסיק. הפעם עברה הצליחה בלי משבר כזה. אמנם למחרת קראתי בעיתון שהיה לי משבר קשה בקילומטר הששי, אבל אני לא זוכר דבר כזה. שחיתי בקצב מהיר כל הזמן. היו אפילו פעמים שהשגתי את הסירה, והמלחים היו צריכים לתת יותר גז. אלה היו רגעים די נעימים.

כששחים שחיתים, צריכים לחשוב גם איך להעביר את הזמן. בשנה שעברה היה לי די משעמם. הפעם, כדי להעביר את הזמן, התחלתי לשיר לעצמי כל מיני שירים. השיר שהיתה לו הכי הרבה הצלחה היה לחיים מההצגה "נורעליהג". שרתי אותו כל פעם לפני שחיתי מים. בכנרת זה נוח מאוד. כל פעם שהייתי צמא פתחתי את הפה

הצליחה הבינלאומית בכנרת הצלחתי!

ושחיתי קצת, כמו דג. רצו לתת לי לאכול כדורים, אבל לא רציתי, פשוט לא היה לי זמן. כשהיה לי משעמם במיוחד התחלתי לספור את הד תנועות שלי. שחיתי כל הזמן בחתירה, אך אני כבר לא זוכר עד איזה מיספר הגעתי. אחרי חמישה קילומטר צעקו המלווים: "בנוש ושפע, בנוש ושפע". גרטל היה פחות רגיש, ואמר שהעיקר שאחד מגוש זבולון ינצח, אבל ביקו לא נתן לי מנוחה וצעק כל הזמן שעלי לשחות יותר מהר. שחיתי באמת יותר מהר, והעובדה שלא התעייפתי היתה בשבילי הפתעה נעימה.

באמצע השחייה ראיתי פתאום בחורה עומדת בתוך המים ומצלמת אותי. חשבתי שאני רואה נימפתים וחייכתי אליה. אבל אחר כך ראיתי שיש לה רגליים, ולא זנב של דג, והבנתי שזו סתם מעריצה. יותר מאוחר הסבירו לי שזו השחינית הבריטית מרגרט רבל, שבשנה שעברה צלחה את הכינרת לאורך. הפעם הסתפקה בציי לומים.

אחרי שעברתי שבעה קילומטרים התחלתי לראות את טבריה, ואז גם התחילו לכאוב לי הכתפיים והידיים התקשו.

עוד אני שוחה וחושב לי על גורל העולם, ופתאום גרטל התחיל לצעוק לעברי כמו משוגע: "1500, 1500, תעשה פיניש" אני מכיר אותו וחשבתי שהוא מגניב, לכן המשכתי לשחות כרגיל. אחרי זה הוא צעק 800 ו-500 ועדיין לא האמנתי. לבסוף הרמתי את הראש וראיתי שבאמת עוד חמישים מטר אני מגיע.

הכנסתי את הראש בחזרה למים, והתחלתי לתת פיניש. שחיתי כמו משוגע. גם האח של ביקו עזר לי, והוא נכנס עם סירה ביני ובין מלמד, כדי שהוא לא יראה אותי ולא יתחיל להשתולל.

שמעתי אנשים צועקים. חתרתי כמו משוגע. כשהגעתי ואמר לי שאני ראשון הייתי מאושר. עשיתי זמן של שתיים, חמש דקות וארבעים וחמש שניות. תוצאה שהיא טובה ביצי שניות מהשיא שקבע גרשון שפע בצליחה הקודמת.

התברר שהגעתי בסך הכול 55 שניות לפני אברהם מלמד. אחיו אמר לו שיש לו עוד קילומטר וחצי, והוא התחיל לתת פיניש. הרביץ, ואחרי זה הרים את הראש ורק שיש לו עוד קילומטר. זה שבר אותו. וזה אחרי הסיום התברר לי איזה הפרש קטן היה בינינו.

★ ★ ★

אני גדול

אחרי הניצחון הכל היה עולמי. גרשון שפע לחץ לי את היד ואמר כל הכבוד על הניצחון. נתנו לי ארבע גביעים ענקיים ופסל של שחיין. כשעברתי בחובות ב"טבריה" צעקו כל הילדים דני דני, וההורים שלהם מחאו לי כפיים. אפילו ראש עיריית טבריה משה צחר לחץ לי את היד. המאמן טלקי היה מבסוט עד הגג. לא רק שאני הגעתי ראשון, אלא ששישה שחיינים מגוש זבולון הגיעו בין עשרת הראשונים.

בסיום שמחתי אמנם שניצחתי את שפע ואת מלמד, אבל עוד לא ידעתי איזה דבר גדול עשיתי. רק אחר כך, כשקבלתי את הפרסים, כאשר צילמו אותי בשביל הטלביזיה הצרפתית, כאשר הגעתי לכפר המכבי וכל האנשים צעקו אלי מהחלונות, כשראיתי את השיר שתלו לכבודי בחדר האוכל, רק אז ידעתי כמה אני גדול.

השער התלאביבי, נראה היה כי הפתח תקואים ינצחו. הירוח ההדרשה, אך מאמן התלאביבים עב הכרס, ודיד שוייצר, חשב אחרת. הצי שעה לפני הסיום (צופה: "מאוחר מדי") הוא העלה להתקפה את גודון טיש. גודון לחם בשארית כוחותיו, הכניס רוח חדשה בקבוצתו. כשהבקיע יחזקאל חוום את השער הראשון לרשת הפתח-תקואים, נראה לראשונה צילו של התיקו על המיגרש. לא חלפו כמה דקות, ודיד פרימו גילגל את הכדור לרשת. בבלומפילד נרשם תיקו נוסף.

לאחר ששיחקו 45 דקות בבלומפילד, היו אנשי הפועל פתח-תקוה בטוהים כי יצליחו לנצח את יריביהם מהפועל תלאביב.

התלאביבים גילו מישחק נירפה בהתקפה וכוכבם, חיים נוריאלי, כידרר ללא הרף, הפסיד בסופו של דבר את הכדור, הרס בכך את מישחק ההתקפה של קבוצתו.

הפתח-תקואים כבשו שער ראשון נפלא מרגליו של חלוצם הבלונדי, אבשלום מרכוס, שניצל שגיאה נדירה של התלאביבי דויד פרימו. כשהבקיע בועז קאופמן בשנית את

יפוא חילקו הקבוצות. מאז תחילת העונה, את הנקודות ביניהן.

קבוצת מכבי תלאביב תפסה ראשונה את הקסם השרוי על האיציטיון ביום השבת, התמודדה עליו ביום השישי, ואכן זכתה ב"ניצחון הגבוה של המחזור כשינצחה את בני הפרברים והזוהבים, אנשי בנייהודה" ב שער 3:0.

קבוצות אחרות לא הבינו את סימן התיקו הרשום על האיציטיון, ניסו לשווא לנצח בו ביום חשבת.

ספורט

כדורגל

תיקו לנצח

"באיציטיון בלומפילד היה בשבת תיקו. זה תמיד כך, זה מהשמיים", קבע צופה אל-מוני. ואומנם, הפער שבשאר המיגרשים ניצחו קבוצות והפסידו, הרי באיציטיון ה